

[Forsvarsministeren.]

forkert, hvad jeg sagde om Reglerne for Mandskabets Rettigheder inden for Hæren, saadanne Regler eksisterede ikke. Jo, der findes saadanne Regler for deres Rettigheder baade i Hærens Reglementer og i den Lærebog for Hærens menige, som hver menig faar, og som gennemgaas med de menige. Der findes netop Bestemmelser for, hvorledes de kan forholde sig, hvis flere menige, som det hedder i Afsnit 79, føler sig foreurettet, eller, som det hedder i § 80 — hvis jeg maa tillade mig at læse et Par Linier —

„Har flere menige bestemt sig til i

Forening at ansøge om noget eller klage, skal to af dem paa egne og Kammeraters Vegne o. s. v., o. s. v.“

Altsaa, der staar udtrykkeligt, at de menige kan bestemme sig til i Forening at søge om noget. Det forudsætter dog virkelig, at de snakker om Sagerne og udpeger et Par Kammerater til at tale med de foresatte om Tingene for at forebringe Ønsker eller Klager. Jeg skal ikke gaa videre i Eksemplerne, det anførte er tilstrækkeligt til at vise, hvor løst det ærede Medlem argumenterer for at klare en Situation, dels for at søge at skabe Mistænkeliggørelse mod den nuværende Regerings Administration og dels for at aflede Opmærksomheden fra den ubehagelige Situation, som han selv befinder sig i.

Jeg vil sige til det ærede Medlem, at jeg har i min Fremsettelsestale, og mit Partis Ordfører har under Behandlingen her talt tilstrækkeligt om vor Stilling til den almindelige Værnepligt, saa naar det ærede Medlem nu forsøger paa at skildre det, som om vi overhovedet ikke havde udtalt os om dette og var bange for at tage Standpunkt, er det paa ny et Bevis paa, hvordan det ærede Medlem over for Tilhørerne, om hvem han mener, at de ikke husker alt, hvad der er sagt, fremstiller det, som om man har søgt at liste sig uden om afgørende Ting i Debatten. Det er der overhovedet ikke Tale om. Vi har udtalt os tilstrækkelig tydeligt, baade om dette og om den nye Form for Frivillighed, som jeg omtalte i min Fremsettelsestale.

Saa skal jeg blot til sidst sige til det ærede Medlem, at jeg agter ikke at imødegaa alt det, han sagde. Om, hvor godt Danmark skulde være rustet paa de forskellige Omraader, agter jeg ikke at optage nogen Diskussion i Øjeblikket med det ærede Medlem. Jeg foretrækker at lade hans Argumenter tale for sig selv. Jeg tror, de virker ganske udmærket til Afsløring

af det ærede Medlems Agitation over for os. Og saa skal jeg i øvrigt sige, at naar det ærede Medlem sagde, at de væsentlige Indvendinger, han havde over for den nuværende Hær, var af social Art og demokratisk Art, ja, saa bekræfter det ærede Medlem jo i Virkeligheden dermed, at hvis han kunde raade over det, som han vilde, saa skulde vi se Rustningerne komme i Gang her i Landet!

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen har Ordet for en kort Bemærkning.

Oluf Pedersen: Naar man tidligere byggede paa, at hele det krigsmæssige Udstyr skulde afskaffes og den tvungne Værnepligt ophæves, saa stod der bag ved dette Krav en Opfattelse af de mellemfolkelige og folkeretlige Krav, som gav en naturlig Baggrund for det, og det staar for mig saadan, at der ikke folkeretligt er sket noget, som kan give Baggrund for en Ændring i den Opfattelse, der bør være den gældende i Dag. Der er efter min Opfattelse ikke fra Regeringspartierne fremsat Udtalelser, som begrunder en Ændring i deres tidligere Stilling, og jeg vilde gerne have spurgt den højtærede Udenrigsminister, som jo har været til Stede, lige indtil jeg fik Ordet, om, hvordan han stillede sig. Jeg kommer jo nu til at vente, indtil den højtærede Udenrigsminister kommer tilbage.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Pürschel har Ordet for en kort Bemærkning.

Pürschel: Jeg tillader mig at svare paa det, det ærede Medlem Hr. Rager med en vellykket sproglig Vending kaldte for „et Par ganske faa Bemærkninger“. Han talte om Ærlighed. Det er mig ubegribeligt, at han føler Trang til det, for havde man i 1932, da man gennemførte Ordningen, sagt til det danske Folk det, som den højtærede Minister i Gaar eller forleden stod og sagde om Ordningen af 1932, saa havde man aldrig kunnet gennemføre den, for en saadan Uanstændighed havde man ikke povet at byde Vælgerne.

Med Hensyn til Valget i 1924 kun dette, at det stod ikke paa Forsvarsspørgsmaalet, men paa Guldtoled og Tvangsglaan. I øvrigt klarede Det konservative Folkeparti sig som bekendt udmærket. Vi led intet Tab.

Jeg har ikke krævet Folkeafstemning, jeg har spurgt, hvordan man stillede sig